

Stmívalo se.

Alma otevřela okno dokořán a uviděla slunce nořit se za hradbu hor jako tažené do hlubin země. Světlo se pomalu, jakoby nerado vytrácelo z krajiny, venkované v záři večerního oparu pod oblohou zbrázděnou škrábanci odcházeli volným krokem z polí a luk, po náročném dni se shrbení pod nákladem nářadí na ramenou vraceli do chalup s doškovými střechami. Z údolí a z plání doléhalo vzdálené bučení krav doprovázené cinkáním zvonců, jež měly zavěšené na krku. Almino srdce se při pohledu na přírodu, ukládající se k odpočinku, trochu uklidnilo. Všechno se nakonec urovná. S Gustavem si to vysvětlí, zalže, bude-li třeba, toho pana Gropia skoro ani nezná, prostě se jí v Tobelbadu začal dvořit, nedokázala mu to vymluvit. Ano, byl neodbytný, ona ho několikrát odmítla, a tak se jí pomstil tím, že napsal ten dopis, rozumíš, Gustave, prostě nesnesl, že jsem odolala jeho návrhům, a chce mě za to trestat. Nejspíš patří k mužům, kteří si o sobě myslí, jak jsou neodolatelní, a odmítají se smířit s tím, že jejich půvaby nenalézají odezvu u těch, po nichž baží. Věříš mi, vid' že ano, láska moje? Vždyť víš, jací muži občas bývají.

Do salonu se vkrádal soumrak, Alma znovu seděla ve svém křesle, rozhodla se rozsvítit lampu. Z kuchyně byly slyšet různé zvuky, poklice přiklopená na hrnec, spiklenecký smích Mony a Gucki. Rodičovská hádka dcerku viditelně neznepokojila, nejspíš si ani ničeho nevšimla. Hádali se vůbec? Nehádali! Gustav skoro nezvýšil hlas. A Alma neřekla vůbec nic. Neměla čas. Kdoví, co mu Walter v tom dopise napovídal. V očekávání nejhoršího jej vzala do ruky a dala se do čtení: *Moje zbožňovaná Almičko, nedokážu už dál žít tak daleko od Tebe. Čím víc přemýšlím o naší situaci, o lásce, již k sobě navzájem cítíme, tím spíš spatřuji jediné řešení v Tvém rozvodu...*

Ohromením jí papír vypadl z ruky, musela se pevně podržet křesla, jako by se lekla, že se zhroutí na podlahu, teprve pak si stačila pravou rukou přitisknout k ústům, aby nevykřikla. To není možné, to musí být sen. Walter nepsal Gustavovi, ne, poslal mu dopis určený jí, Almě! Chvatně přemýšlela, snažila se v té zradě najít nějaký smysl, zatímco rozrušené srdce jí bilo o překot. Spletla se, špatně si to přečetla, jiné vysvětlení neexistuje. *Moje zbožňovaná Almičko, nedokážu už dál žít tak daleko od Tebe.* Jako by jí popadl běs, sesunula se z křesla na kolena a s obličejem jako v horečkách sebrala rukama, které se jí tráslly zlou předtuchou, z koberce dopis, aby mohla pokračovat ve čtení.

Bylo to mnohem horší, tisíckrát horší, než si vůbec dokázala představit.

V zatemnělé mysli se jí rodilo zdání, že se octla v zajetí noční mýry, že se průběh událostí začal zničehonic vzpírat vší logice. Kdyby ručičky na ciferníku začaly běžet pozpátku, přijala by to bez mrknutí oka, vůbec by nebyla překvapená, že se hodiny na stěně před ní vymaňují z vlivu času. Vše ztrácelo smysl. Jak si mohl poplést adresy? Alma se přestávala ovládat, celou její bytostí probublávala beztvará zlost, nutkání propuknout v hysterický smích, poddat se té nejkrutější beznaději, skoncovat se životem.

Klečela uprostřed salonu, zády opřená o křeslo, dopis zapadl mezi záhyby šatů, zaťaté pěsti tiskla k hrudi, obličej jí křivily tiché vzlyky, vlasy měla rozčuchané, její bytost zarmoucená tolika smutky a roztrpčením jako by měla ztělesnit obraz neštěstí, vtrhnutí tragédie do života, který s Putzinou smrtí přišel o veškeré kouzlo.